

Sygn. akt I C 2744/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Protokolant: apl. Joanna Peplowska

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki M. D. kwotę 22 352,18 zł (dwadzieścia dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt dwa złote, 18/100 groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 14 lipca 2016 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddała powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 933,69 zł (dwa tysiące dziewięćset trzydzieści trzy złote 69/100 groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV nakazuje ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 247 zł (dwieście czterdzieści siedem złotych) tytułem kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa,

V nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 741 zł (dwieście czterdzieści siedem złotych) tytułem kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Sygn. Akt: I C 2744/16

UZASADNIENIE

Powódka M. D. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 10,001 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do powódki pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) w wyniku kolizji drogowej z dnia 13 maja 2016 r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.. Wymieniony ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność co do zasady i wypłacił powódce odszkodowanie w kwocie 15 338 zł obejmujące koszty naprawy uszkodzonego samochodu. Powódka nie zgodziła się z powyższą kwotą i zleciła wykonanie wyceny niezależnemu

rzecznawcy, który oszacował koszty naprawy pojazdu na kwotę 45 800 zł. Mimo powyższego, pozwana nie zmieniła poprzedniego stanowiska, a tożsamo nie zwiększyła kwoty odszkodowania.

Pozwana (...) S. A. V. (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady, na skutek czego przyznała i wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 15 338 zł. Zakwestionowała jednakże roszczenie powódki co do wysokości, negując prawidłowość wyliczenia przez powódkę kosztów naprawy samochodu. Wskazała, że wysokość dotychczas wypłaconego odszkodowania została ustalona prawidłowo, uwzględnia ceny materiałów i części zamiennych porównywalnej jakości oraz realne koszty naprawy umożliwiające przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. W ocenie powódki stanowisko powódki, jakoby odszkodowanie powinno zostać ustalone według cen części oryginalnych bezpośrednio pochodzących od producenta pojazdu nie znajduje racjonalnego uzasadnienia. Pozwana zakwestionowała również roszczenie dochodzone z tytułu kosztów sporządzenia prywatnej opinii jako uszczerbku niestanowiącego normalnego następstwa szkody.

W piśmie procesowym z dnia 4 lipca 2017 r. pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo wnosząc ostatecznie o zasądzenie kwoty 29 748,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu (k. 69).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 maja 2016 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki M. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność powódki M. D.. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u (...) S. A. V. (...) z siedzibą w W.. (bezsporne)

Szkoda została zgłoszona C. T..U. S.A. (...), która w toku postępowania likwidacyjnego przyznała i wypłaciła powodowi odszkodowanie w wysokości 15 338 zł, obejmujące koszty naprawy uszkodzonego samochodu. (dowód: decyzja z dnia 13 lipca 2015 r., k. 6)

Powódka M. D. nie zgodziła się z kwotą wypłaconego odszkodowania jako znacznie zaniżoną. W związku z powyższym zleciła niezależnemu rzeczoznawcy wykonanie kalkulacji kosztów naprawy, która została oszacowana na kwotę 45 885,42 zł. Mimo powyższego, ubezpieczyciel nie zwiększył wysokości odszkodowania. (dowód: opinia techniczna nr (...), k. 8-18)

Za prywatną kalkulację kosztów naprawy M. D. zapłaciła 246 zł. (dowód: faktura VAT, k. 7)

Zgodnie z opinią biegłego sądowego J. B. koszty naprawy samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) niezbędne do przywrócenia go do stanu sprzed kolizji wynoszą 37 444,18 zł brutto. Kwota ta uwzględnia zastosowanie dostępnych części alternatywnych o w pełni potwierdzonej jakości oraz przeciętną stawkę roboczogodziny w wysokości 115 zł, właściwą dla warsztatów spoza sieci (...) producenta. Naprawa przy użyciu części o w pełni potwierdzonej jakości nie spowoduje zmiany wartości pojazdu. (dowód: opinia sądowa wraz z załącznikami, k. 46-60)]

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej jego części. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. W celu uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej J. B., która jest jasna, pełna i logiczna. Biegły odpowiedział na wszystkie postawione pytania w sposób wyczerpujący, motywując swoje stanowisko w pełni zrozumiały sposób. W niniejszej sprawie pozwany co do zasady nie kwestionował swojej odpowiedzialności za likwidację szkody, twierdził jedynie, że wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota całkowicie czyni zadość roszczeniom powoda. Podstawą odpowiedzialności ubezpieczyciela

jest art. 805 k.c. i art. 822 § 1 k.c. Ustalenie zaś wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się zgodnie z zasadami określonymi w art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. Stosownie do treści art. 361 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1). W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2003 r. (sygn. V CKN 308/2001), do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania. Zakład ubezpieczeń jest obowiązany na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/2011). Jak wynika z opinii biegłego J. B., całkowity i uzasadniony koszt naprawy pojazdu do stanu sprzed powstania szkody, przy zastosowaniu do naprawy części alternatywnych o w pełni potwierdzonej jakości wynosiłby 37 444,18 zł brutto. Podzielić należy wniosek biegłego, że użycie części w pełni odpowiadającej częściom oryginalnym nie wpłynęłoby na zmianę wartości pojazdu po jej dokonaniu. W ocenie Sądu, zgodnie ze stanowiskiem biegłego, naprawa pojazdu przy użyciu takich części odtworzy wartość pojazdu sprzed zdarzenia i pozwoli zrekompensować powodowi szkodę w całości. Mając ten fakt na uwadze, naprawa pojazdu przy użyciu wyłącznie oryginalnych części i przyjęciu stawek robocizny w warsztacie klasy (...) M. nie znajduje racjonalnego uzasadnienia, albowiem nie jest celowa ani ekonomicznie uzasadniona.

Reasumując, Sąd przyjął, że koszt naprawy pojazdu powoda umożliwiający przywrócenie jego stanu sprzed kolizji wyniesie 37 444,18 zł brutto, a zatem uwzględniając wypłaconą dotychczas powódce kwotę 15 338 zł, jak również koszt prywatnej opinii niezależnego rzeczoznawcy, niezlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwaną szkoda wynosi 22 352,18 zł. W pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu (punkt II wyroku). Bez wątplenia powódce należała się kwota 246 zł jako wydatek poniesiony przez nią w związku ze zleceniem rzeczoznawcy sporządzenia wyceny kosztów naprawy pojazdu. Trzeba bowiem wskazać, że ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego kwotę odszkodowania znacznie zaniżył. Powódka miała zatem podstawy, aby skorzystać z pomocy fachowca w celu wykazania słuszności swojego stanowiska i nakłonienia pozwanego do rewizji swego stanowiska przed skierowaniem sprawy do Sądu. W doktrynie i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Warto również podkreślić, że wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 8 lipca 2003 r., IV CKN 387/01). O odsetkach orzeczono stosownie do reguły wyrażonej w art. 817 § 1 k.c. Przepis ten stanowi, że ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., w myśl którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie powódka uległa w 25%, a zatem Sąd stosunkowo rozdzielił koszty. Na koszty w przedmiotowej sprawie złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 501 zł, wynagrodzenie pełnomocników stron w kwocie łącznej 9 600 zł, opłata od pełnomocnictwa uiszczona przez powódkę i pozwaną w kwocie po 17 zł, a także zaliczki na wynagrodzenie biegłego w kwocie po 432,96 zł, uiszczone przez powódkę i pozwaną. Łączna kwota kosztów postępowania wyniosła zatem 11 000,92 zł. Pozwana winna ponieść 75% tych kosztów, albowiem w takiej części przegrała proces. Daje to kwotę 8 250,69 zł. Powódka natomiast powinna ponieść koszty procesu do kwoty 2 750,23 zł. Skoro powódka poniosła koszty w wysokości 5 750,96 zł, zaś pozwana w wysokości 5 249,96 zł, to należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3000,73 zł, jako różnicę kosztów, które winna ponieść pozwana, a kosztów które faktycznie poniosła (8 250,69 zł – 5 249,96 zł).

O kosztach sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w postaci opłaty od rozszerzonego powództwa Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska